

Sygn. akt VI U 2441/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszcy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – st. sekr. sądowy Jolanta Bieniaszewska

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2014 r. w Bydgoszcy

na rozprawie

odwołania R. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 19 czerwca 2013 r., znak (...)

w sprawie R. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej R. L. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia (...) do dnia(...).

Na oryginale właściwy podpis.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19.06.2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania ubezpieczonej R. L. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, na podstawie przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz. 1227).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS ubezpieczona została uznana za osobę zdolną do pracy zarobkowej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła ubezpieczona, która wniosła o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, iż aktualny stan jej zdrowia nie pozwala na wykonywanie pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonej, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje:

Ubezpieczona R. L., z zawodu księgowa, ostatnio zatrudniona jako doradca klienta w dniu 11.04.2013 roku złożyła w pozwanym organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do renty. Pozwany organ rentowy poddał ją badaniu przez lekarza orzecznika oraz komisji lekarskiej ZUS, które w wydanych orzeczeniach nie ustaliły u ubezpieczonej występowania niezdolności do pracy. Ubezpieczona udokumentowała wymagany okres ubezpieczenia. W okresie do dnia 19.05.2013 roku ubezpieczona była uprawniona do świadczenia rehabilitacyjnego.

- okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania orzeczeń wydanych przez lekarza orzecznika i komisję lekarską ZUS, Sąd powołał biegłych lekarzy sądowych z zakresu następujących specjalności: psychiatry, psychologa i internisty.

Biegli lekarze sądowi w wydanej opinii w dniu 8.11.2013 roku rozpoznali u ubezpieczonej następujące schorzenia: uporczywe zaburzenia nastroju, stan po strumektomii i zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa L-S z okresowym zespołem bólowym.

W ocenie biegłych lekarzy sądowych, na podstawie przeprowadzonego badania ubezpieczonej i zapoznania się z przedłożoną dokumentacją lekarską, schorzenia zdiagnozowane u ubezpieczonej skutkują okresową, częściową niezdolnością do pracy do 30.11.2014 r. Przyczyną częściowej, okresowej niezdolności do pracy są, zdaniem biegłych występujące u badanej uporczywe zaburzenia nastroju. Mimo systematycznego leczenia nie uzyskano trwałej poprawy stanu zdrowia. Nadal występują okresowo objawy przygnębienia, zaburzenia snu i łaknienia, płaczliwość, uczucie chronicznego zmęczenia, brak energii do działania, drażliwość. U ubezpieczonej biegli stwierdzili pewne ograniczenia funkcjonowania, które mogą powodować trudności w organizowaniu codziennego toku zajęć, w zakresie współpracy, motywacji oraz wykonywaniu i wydajności pracy.

W związku z powyższym biegli nie zgodzili się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej z dnia 13.06.2013 r., która uznała, że badana jest zdolna do pracy.

Biegli dodatkowo wskazali, że problemy natury psychicznej mogą stanowić przyczynę ograniczeń w zakresie zatrudnienia związanego z wysokimi wymaganiami dotyczącymi tempa pracy, ciągłej dyspozycyjności, bieżącej, systematycznej oceny. Ubezpieczona nie jest zdolna do podjęcia zatrudnienia w zawodzie wyuczonym (księgowa). W ocenie biegłych, ubezpieczona ma znacznie obniżoną zdolność do podjęcia zatrudnienia zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji (od miesiąca, w którym został złożony wniosek o rentę) - okresowo do 11.2014 r.

-dowód; opinia biegłych k. 18-19 akt sądowych

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią, pozwany organ rentowy wniósł do nie zastrzeżenia stwierdzając w nich, że lekarz konsultant psychiatra podczas badania nie stwierdził ostrej psychopatologii, ubezpieczona prezentowała wyrównany nastrój. W opinii Zastępcy Przewodniczącej Komisji Lekarskiej ZUS ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Organ rentowy wniósł o przekazanie zastrzeżeń biegłym.

W opinii uzupełniającej biegli podtrzymali dotychczasowe stanowisko i wskazali, że lekarz specjalista psychiatra – konsultant ZUS w dniu 30.04.2013 roku potwierdził u badanej rozpoznanie zaburzeń depresyjno-lękowych i ich nasilenie umiarkowanego stopnia - wskazując na brak cech długotrwałej niezdolności do pracy. Mimo systematycznego leczenia, zdaniem biegłych, nie uzyskano trwałej poprawy stanu zdrowia. Badana wymaga dalszego leczenia w celu zapewnienia efektywnej długotrwałej poprawy. Biegli oceniając stopień niezdolności do pracy uwzględnili biologiczne uszkodzenie struktury i funkcji organizmu, dotychczasowy przebieg procesów chorobowych i ich wpływ na stan czynnościowy organizmu oraz sprawność psychofizyczną, wiek badanej, kwalifikacje zawodowe formalne, rzeczywiste, rodzaj ostatnio wykonywanego zajęcia. |

Biegli podtrzymali swoją opinię.

-dowód; opinia biegłych k. 36 akt sądowych

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią uzupełniającą, pozwany organ rentowy, jak i ubezpieczona nie wnieśli do niej zastrzeżeń.

Sąd uwzględnił zatem wydaną opinię przez biegłych i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonej w odniesieniu do jej możliwości zawodowych.

Opinia biegłych została szczegółowo uzasadniona, a ponadto wnioski w niej zawarte nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonej. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczoną oraz po przeprowadzeniu stosownego badania ubezpieczonej. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili, podkreślić należy, iż żadna ze stron postępowania po zapoznaniu się z opinią wydaną przez biegłych nie zgłosiła do niej zastrzeżeń medycznych.

Wobec powyższego Sąd uznał opinię biegłych sądowych za miarodajną dla oceny stanu zdrowia powódki.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest prawo ubezpieczonej do renty z tytułu niezdolności do pracy. Spór stron w tej kwestii należy rozstrzygać w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o Emeryturach i Rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych / t.j. Dz. U. z 2009 roku nr 153 poz. 1227/a ściślej rzecz ujmując m.in. o treść art. 57 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresie składkowym lub nieskładkowym albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Podstawą przyznania renty jest ustalenie, że osoba dochodząca tego świadczenia jest niezdolna do pracy, a więc jest częściowo lub całkowicie niezdolna do wykonywania zatrudnienia, a po przesądzeniu tej przesłanki, czy posiada ona wymagany okres zatrudnienia i czy niezdolność do pracy powstała w odpowiednim okresie.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności po przekwalifikowaniu. Częściowo niezdolną do pracy jest zgodnie z ust. 3 cytowanego przepisu osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji. Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 wymienianej ustawy, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Dokonując analizy stanu zdrowia ubezpieczonej przez pryzmat wszystkich wymienionych wyżej przesłanek, Sąd doszedł do przekonania, że występujące u ubezpieczonej schorzenia stanowią podstawę orzeczenia o niezdolności do pracy na okres wskazany w opinii biegłych.

Jak z powyższego wynika ubezpieczona spełnia przesłanki uzasadniające przyznanie prawa do renty wymienione w art. 57 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem biegli lekarze sądowi w wyniku przeprowadzonego badania orzekli, iż ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Podkreślić należy, iż biegli wskazali jako datę początkową stwierdzonej u ubezpieczonej częściowej niezdolności do pracy dzień złożenia przez ubezpieczoną wniosku, lecz bezspornym jest w sprawie, że ubezpieczona wniosek złożyła 11.04.2013 r. a na świadczeniu rehabilitacyjnym przebywała do 19.05.2013 r.

Zgodnie z treścią przepisu art. 100 ustawy o emeryturach i rentach z FUS: prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, z zastrzeżeniem ust. 2. Ustęp 2 tego przepisu stanowi natomiast, że o ile ubezpieczony pobiera zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wypłacane na podstawie przepisów Kodeksu pracy, prawo do emerytury,

renty z tytułu niezdolności do pracy lub renty szkoleniowej powstaje z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku, świadczenia lub wynagrodzenia.

Z kolei zgodnie z treścią przepisu art. 129 ust.1 w/w ustawy: świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2.

Mając na względzie powyższe, Sąd na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, orzekając jak w wyroku.

SSO Ewa Milczarek